

СТАНОВИЩЕ

от доц. д-р **Емилия Любомирова Сидерова**

в конкурса за заемане на **академична длъжност „доцент“** по ПН **3.6. Право (Административно право и административен процес)**, обявен от **Бургаския свободен университет (ДВ, бр. 30 от 31.03.2020 г.)**, член на научното жури, определено със Заповед № ЛС-118/22.07.2020 г. на Ректора на БСУ

с един кандидат: **Боян Тодоров Георгиев**, доктор по право

УВАЖАЕМИ ЧЛЕНОВЕ НА НАУЧНОТО ЖУРИ,

В обявения конкурс за заемане на академична длъжност „доцент“ по професионално направление 3.6. ПРАВО (Административно право и административен процес) участва един кандидат – д-р Боян Тодоров Георгиев.

I. Кандидатът **д-р Боян Тодоров Георгиев** завършва специалност „Право“ в Пловдивския университет „Паисий Хилендарски“ през 1999 г. Записва редовна докторантура по „Административно право и административен процес“ в Пловдивския университет в периода 2001-2004 г. Успешно защитава докторската си дисертация на тема „Касационно производство пред Върховния административен съд“ във ВАК през 2009 г. От април 2008 г. е асистент в Бургаския свободен университет по Административно право и административен процес, а след получаване на

ОНС „доктор“ заема академичната длъжност „главен асистент“. Наред с развитието на преподавателската си и академична кариера се вписва като адвокат в Адвокатска колегия – Пловдив.

II. За участие в конкурса кандидатът д-р Боян Георгиев представя един монографичен труд със заглавие „Административно правосъдие и обществен интерес /Съдебното оспорване на административни актове проява на обективно правосъдие/“, изд. БСУ, 2015 г., в обем от 207 стр. и 14 статии, от които 11 публикувани в периода 2009-2013 г., след придобиването на образователната и научна степен „доктор“ през юли 2009 г.

На основание чл. 24, ал. 1, т. 3 от ЗРАСРБ изключвам от рецензиране статиите, публикувани за придобиване на ОНС „доктор“, посочени в т. 1, т. 2 и т. 3 в група Г от показателите, съгласно Справка за изпълнение на минималните национални изисквания по чл. 2б, ал. 2 и 3, съответно на изискванията по чл. 2б, ал. 5 ЗРАСРБ, а именно: 1. Основания за оспорване в касационното производство пред Върховния административен съд, В: Юридически сборник, том XV, Бургас, 2006-2007 г., ISSN 1311-3771; 2. Из историята на касационното производство пред ВАС: Първият закон за административно правосъдие от 1912 г., В: Сборник научни трудове на Русенски университет, „Ангел Кънчев“, том 47, серия 7, Правни науки, Русе, 2008 г., ISSN 1311-3321; 3. Допустими и редовни жалба и протест в касационното производство пред Върховния административен съд, В: Правна мисъл, № 2/2008 г., БАН. Институт за държавата и правото. - София, 1957- ISSN 0205- 3985 1310- 7348.

Впечатление прави, че осем от останалите 11 статии дословно преповтарят и като заглавия, и като съдържание, съдържанието на

представения като монография труд, поради което няма да бъдат разглеждани отделно в конкурса.

С оглед направените уточнения, приемам, че в своята съвкупност представените публикации, допълнени и издадени в една книга, съдържат определени научни проблеми, които са достойни за монографично изследване. В тях се съдържа тезата на автора, представен е модел на ситуацията към 2015г. и чрез научно изследване на теорията и практиката са разкрити пътищата за разрешаването на разглежданата проблематика в административното правосъдие.

Трудът има значителна теоретична и практико-приложна стойност, като в част от изводите се съдържат препоръки *de lege ferenda* на нормативната уредба, а противоречивата съдебна практика е подложена на задълбочен анализ с обоснована и градивна критика. В структурно отношение трудът е разделен на встъпление, 14 точки и библиография. Обединяването на различните 14 теми, представени в съдържанието, е в резултат на определянето от автора на административното правосъдие като проява на обективно правосъдие или правосъдие в защита на държавния и обществения интерес. На стр. 7 пише: „жалбата на заинтересования се отправя не срещу администрацията и изобщо срещу някакво лице, а срещу един акт – обжалвания административен акт“, а въпросът за законността на обжалвания акт е „въпрос на обективно, а не субективно право“, така и на стр. 11 и 12 от труда. С анализирането на отделните правни институти авторът доказва обективния характер на съдебните производства по оспорване на административните актове.

Но има и друго виждане – ако тълкуването на чл. 120, ал. 2 КРБ във връзка с чл. 117, ал. 1 КРБ от КС се абсолютизира, следва да се приеме, че системата на административно правораздаване, основана и произтичаща от

Конституцията, е изцяло субективна /така Решение № 21/1995 г. на КС по к. д. № 18/95 г./. Такова виждане, разбира се, е крайно, защото конституционната разпоредба установява минимален стандарт за защита, който следва да бъде осигурен на лицата, засегнати от незаконосъобразни административни актове. В този смисъл е Решение № 14/2014 г. на КС по к. д. № 12/2014 г.: „Наличието на правен интерес, обусловен от непосредствено засягане на правата и законните интереси на гражданите и юридическите лица, е необходимо и достатъчно основание за възникване на задължение за държавата да осигури адекватна съдебна защита.“

В крайна сметка системата на административното правосъдие у нас не е изцяло субективна, а е преплетена и с обективен елемент. Не само жалбата на засегнатите лица повдига административноправен спор пред съдилищата – протестът на прокурора също има сезираща функция /стр. 112/. Процесуалната легитимация на прокурора за оспорване на незаконосъобразни административни актове не почива на засегнат „личен интерес“, а засягането на „държавен или обществен интерес“ не следва да се доказва. В тази насока, относно правния интерес има по-нова практика, която обаче не е ползвана предвид издаването на труда през 2015 г. Правилно са засегнати и въпросите за служебното начало, за действието на съдебното решение, за аргументите в подкрепа на чл. 24 от отменения Закон за ВАС и др.

Не може да се сподели виждането на автора на стр. 29, че общата клауза включва и ЗАНН – наказателните постановления са правораздавателни, а не административни актове и не попадат в приложното поле на чл. 120 от Конституцията /така Решение № 21/1995 г. на КС по к. д. № 18/95 г.; вж. също Решение № 8/2018 г. на КС по к.д. № 13/2017 г./. Неясно остава и твърдението на автора, че прокурорът не може да се определи като

страна по делото, когато участието му е задължително, без да се дава предложение на правното му положение в процеса.

Представения за хабилитация труд се отличава с висока научна стойност и задълбочен научен анализ, съдържа сериозни теоретични обобщения, които са насочени към решаването на научни и научно-приложни проблеми с подчертана актуалност и търпят развитие. От 2015 г. до днес АПК е променян многократно и има нови теории и практика, които не са предмет на научно изследване.

Справката за научните приноси, изготвена от кандидата, изразява точно постигнатото с хабилитационния труд и я приемам изцяло.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

След запознаване с представената в конкурса от кандидата научна продукция, анализ на нейната значимост и съдържащите се в нея научни и научно-приложни приноси изразявам становище, че кандидатът **д-р Боян Тодоров Георгиев** е изпълнил условията на чл. 24, ал. 1, т. 3 във вр. с чл. 27, ал. 3 от ЗРАСРБ за заемане на академичната длъжност „доцент“ да е представил публикуван монографичен труд или равностойни публикации в специализирани научни издания. Не намирам признаци на плагиатство. На основание чл. 26, ал. 2 от ЗРАСРБ давам **положително заключение** и препоръчвам на Научното жури да предложи на Научния съвет при Бургаския свободен университет да избере **д-р Боян Тодоров Георгиев** да заеме академичната длъжност „доцент“ в професионално направление 3.6. **Право (Административно право и административен процес).**

22.09. 2020 г.

Изготвил

становището:.....

(доц. д-р Емилия

Сидерова)